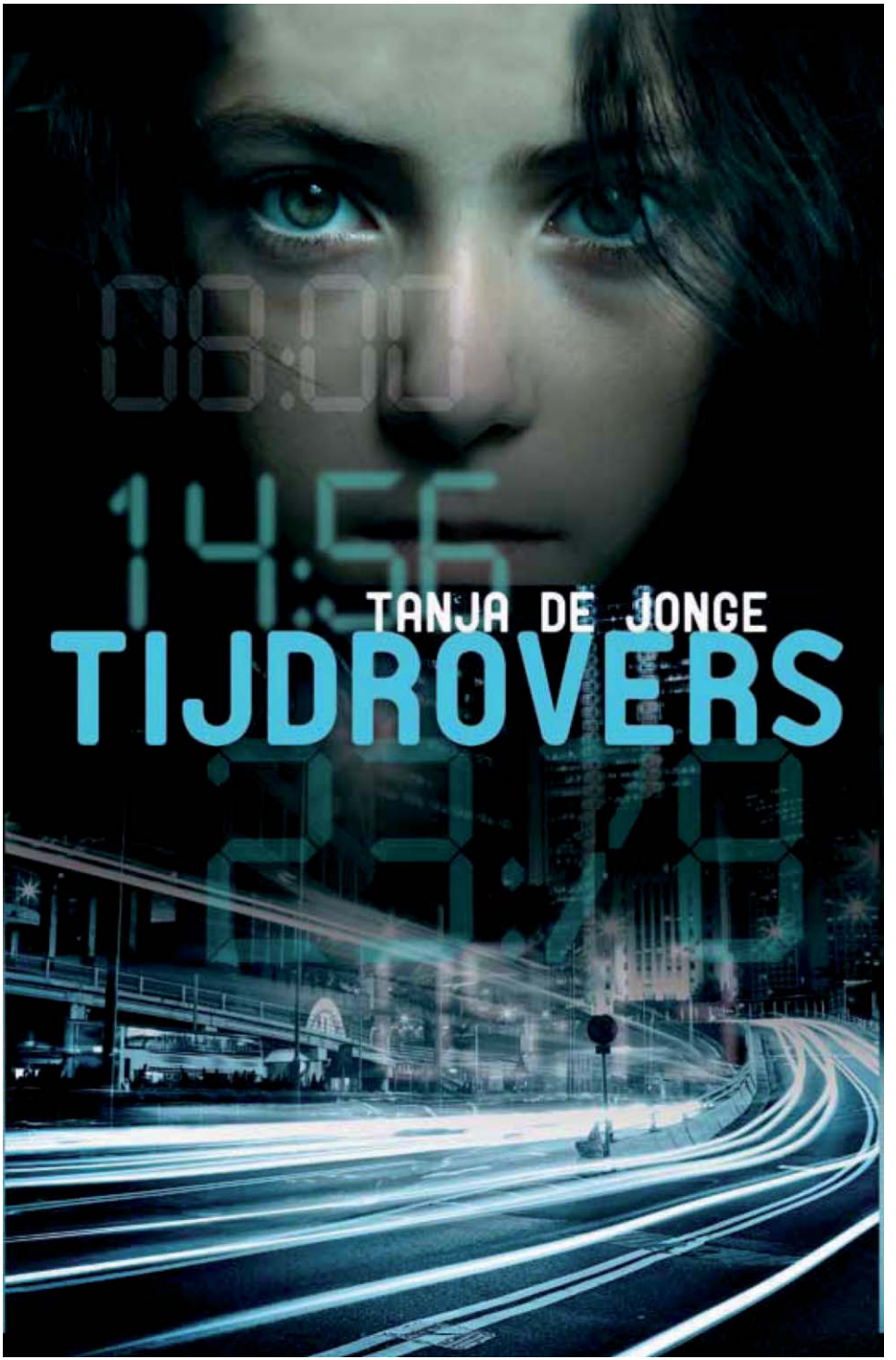
08:00
14:56
TANJA DE JONGE
TIJDROVERS

www.kinderjury.nl

Lees ook:
Dwaalspoor in de diepte
Gonzend gevaar

www.tanjadejonge.nl
www.uitgeverijholland.nl

Omslagontwerp: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Tanja de Jonge, 2013

NUR 283
ISBN E-boek 9789025112523
ISBN papieren boek 9789025112394

dinsdag

Een oogje in het zeil

Op dinsdagavond was mama erover begonnen, nota bene tijdens de voetbalwedstrijd op tv. Ze moest de volgende ochtend naar Enschede om met tante Ella naar het ziekenhuis te gaan.
'Het is toch idioot dat jij helemaal naar de andere kant van het land moet voor een doktersafspraak van je zus,' mopperde papa. 'Tweeënhalf uur rijden! Kan iemand anders haar niet brengen?'
'Ella heeft niemand anders, dat weet je best,' wierp mama tegen. 'En als mijn zus me nodig heeft, sta ik voor haar klaar. Al woont ze aan het einde van de wereld!'
Siems vader richtte zijn blik op de televisie, waar zojuist de aftrap was gegeven. Over het veld liep een kale scheidsrechter. Siem had hem wel vaker zien fluiten bij interlands. Hij was streng. Hij deelde om de minste overtreding een gele kaart uit.
Robben liep zich vrij.
'Als jij je onderbeen verbrijzelt onder een bouwsteiger, wil je toch ook graag dat iemand met je meegaat naar het ziekenhuis,' beweerde mama.
Siem zuchtte. Kon ze nou niet eens ophouden met dat gepraat, ze zag toch dat er voetbal op tv was.
Maar zijn moeder ging rustig door. 'Je hebt er trouwens helemaal geen last van, want ik ben rond etenstijd weer thuis.'
'Al goed, al goed,' reageerde papa. Van Persie was aan de bal. Hij rende als een speer over de middenlijn.
'Siem, ben jij morgenmiddag thuis?'

Siem keek verstoord op. ‘Wat?’
Het doel was vrij. Hij kon hem er zo inschieten, hij had vaart genoeg. Siem ging op het puntje van zijn stoel zitten.
‘Marit is morgenmiddag vrij van school en ik zit natuurlijk helemaal in Enschede, dus als er iets is, ben ik niet in de buurt,’ klaagde mama.
Papa boog naar voren. ‘Ja,’ riep hij. ‘Kom op! Lopen man. Loop!’
Van Persie schoot!
‘Ja, Ja, Jaaah! Goal!’ gilde zijn vader enthousiast. ‘Prachtig!’ Hij sloeg Siem op zijn schouders.
Siem lachte. ‘Cool doelpunt!’ riep hij.
‘Siem?’
Siem keek nogmaals verstoord op. ‘Marit is bijna elf, mama. Ze is toch geen baby meer,’ zei hij. ‘Ze is zo vaak alleen thuis.’
‘Ja, maar dan ben ik altijd in de buurt. Als ze me dan belt, ben ik binnen tien minuten bij haar. Ik vind het geen prettig idee als er niemand is. Jij bent toch al om half twee uit? Het is toch niet teveel gevraagd om even in de buurt te blijven?’
‘Ze kan echt wel een middagje alleen blijven, hoor. Ze is groot genoeg,’ antwoordde hij.
‘Ik vraag alleen of je een oogje in het zeil wilt houden. Meer niet.’ Haar stem klonk beledigd.
Over de linkerflank werd de volgende aanval ingezet. Drie spelers stelden zich op bij het doel. De stemming in het stadion zat er nu goed in.
‘Siem?’ vroeg zijn moeder nadrukkelijk. Siem keek opzij naar haar. Wat zeur je nou, dacht hij.
‘Help je me? Alsjeblieft?’

Siem zuchtte. Die blik van haar! Als ze het zo vroeg, kon je er al bijna niet meer onderuit. Hij draaide zijn hoofd onwillig terug naar het scherm. 'Ja hoor,' mompelde hij. Hij zei het meer om van haar gezanik af te zijn, dan dat hij het meende.

woensdag

Voetballen

Toen Siem aan het begin van de middag naar huis fietste, bedacht hij dat mama niet met zoveel woorden gezegd had dat hij voor Marit moest thuisblijven. Dus hij kon vanmiddag best gaan voetballen met zijn vrienden. Mocht er iets met Marit aan de hand zijn, dan kon ze hem bellen en dan was hij ook binnen tien minuten thuis, net zoals zijn moeder. Die oplossing leek hem redelijk.
In de keuken gooide hij zijn tas met een klap op een stoel. Marit zat aan de tafel. Haar bruine haar krulde slordig achter haar oor, haar lepel met yoghurt zat half in haar mond.
'Je mag helemaal geen yoghurt eten tussen de middag,' zei Siem beschuldigend. Het kon hem niks schelen wat ze at, maar hij mocht zijn zusje nu eenmaal graag op stang jagen.
'Waar bemoei jij je mee,' zei Marit op hoge toon.
Hij grinnikte. Hap, hap, hap, dacht hij.
'Waar is mama dan?' vroeg Marit. Ze keek demonstratief om zich heen. 'Zie jij mama soms?'
'Nee,' zei Siem, terwijl hij een fles cola uit de koelkast trok.
'Nou dan.' Marit nam een extra grote hap yoghurt.
Siem zette de fles aan zijn mond en dronk. Vervolgens liet hij een luide boer.
Ze keek hem smerig aan. 'Als je maar niet denkt dat ik zit te wachten op jou als babysit.'
Het bericht dat Siem in de buurt moest blijven om 'een oogje in het zeil te houden', was duidelijk niet in goede aarde gevallen bij Marit. Mooi zo! Hij besloot het op een akkoordje te gooien.

‘Laten we afspreken dat we allebei mogen doen wat we willen vanmiddag,’ zei hij. ‘Mama komt pas om kwart over vijf thuis. We zorgen ervoor dat we in ieder geval om vijf uur hier zijn en dan doen we net alsof we de hele middag hebben zitten gamen en films hebben gekeken.’
Haar boosheid verdween op slag, er gleed een samenzweerderige glimlach over Marits gezicht.
‘Oké,’ zei ze.
‘Afgesproken,’ besliste Siem, terwijl hij op zijn horloge keek. Hij moest opschieten als hij om twee uur op het veld wilde zijn; het was al kwart voor. Gehaast rende hij naar boven, waar hij zijn trainingspak aantrok.
Toen hij terugkwam, zat Marit te typen op haar nieuwe mobieltje, dat ze na veel zeuren vorige maand voor haar verjaardag gekregen had. Verwend nest! Ze zat nog maar in groep zeven. Hij had pas een mobiele telefoon gekregen toen hij naar de middelbare school ging.
Marit schoof demonstratief haar hand boven haar schermpje, zodat hij niet kon meelezen.
‘Heb je soms een vriendje?’ vroeg hij plagerig.
Ze kreeg een hoofd als een kreeft. ‘Doe niet zo stom!’
Hij gooide de buitendeur open. Een koude stroom lucht kwam de keuken in. ‘Wel om vijf uur thuis zijn, hè?’ riep hij nog.
‘Je bent mijn vader niet!’ snauwde ze hem na.
‘Gelukkig niet, nee!’ De deur knalde achter hem dicht. Uiterst tevreden haalde Siem zijn fiets van het slot. De hele vrije woensdagmiddag lag als een onbeschreven blad voor hem. Het was bewolkt, maar droog. Fantastisch voetbalweer, vond Siem. Hij sprong op zijn fiets en racete de straat uit.

’s Middags dacht Siem niet meer aan Marit of aan zijn moeder. Hij speelde urenlang voetbal met Siophan en Dilek en Dirk-Jan en nog wat jongens uit zijn klas.
Marit kwam pas weer in zijn gedachten toen hij om vijf voor vijf thuiskwam en zag dat zij er nog niet was. Een zenuwachtig gevoel golfde door zijn buik. Het was wel handig geweest als ze wat eerder was thuisgekomen, dacht hij, zodat hij zeker wist dat alles op tijd klaar stond. Ze wist toch hoe mama was?!
Hij bukte zich en stopte een film in de dvd-speler. Waar was die afstandsbediening nu weer? Hij zocht bij het tafeltje, op de bank en voor het raam. Buiten wandelde meneer Van Uden met zijn kleine keffertje aan de lijn. De oude man zwaaide, Siem stak plichtsgetrouw zijn hand op. Zijn blik viel op de vensterbank. Daar lag het ding.
Even later stelde hij de dvd-speler in op een scène, bijna aan het einde van de film. Opgewonden stemmen van de acteurs schalden door de kamer.
Siem rende naar de kast, trok er een aangebroken zak chips uit en vulde een bak. De lege zak legde hij op tafel. Hij greep een handvol chips en propte die in zijn mond. Al kauwend liep hij naar de keuken waar hij vuile glazen maakte, door een laagje cola in te schenken en dat snel naar binnen te gieten. Hij pakte vier glazen, want als ze de hele middag thuis waren geweest, dan hadden ze wel twee keer cola gedronken en hun moeder ergerde zich er altijd zo aan dat ze voor hun tweede drankje gewoon een schoon glas uit de kast pakten.
‘Alsof het niks kost om die afwasmachine op volle toeren te laten draaien,’ riep ze altijd.
In de kamer zette hij een vuil glas op de vensterbank en een

naast de tv, de andere twee op het tafeltje naast de bank.
Toen bedacht hij dat er natuurlijk veel meer cola op moest zijn, als er vier glazen gedronken waren. Snel beende hij naar de keuken, draaide de fles opnieuw open en goot een halve liter cola door de gootsteen. Zo, dat was wel ongeveer de hoeveelheid die ze dronken op een woensdagmiddag met zijn tweeën. Hij moest er zelf om lachen. Hij had trouwens ook dorst. Hij zette de fles aan zijn mond en dronk met gulzige teugen.
Zijn oog viel op de klok. Eén minuut over vijf. Zie je, daar had je het al. Ze was te laat. Ze kwam doodleuk veel te laat thuis en dan kreeg hij op zijn kop van zijn moeder omdat hij niet wist waar ze uithing. De wijzer versprong een minuut.
Hij ijsbeerde door de keuken. Al tien minuten over vijf. Waar bleef ze toch? Hij haastte zich terug naar de kamer, waar hij de kussens van de bank herschikte, zodat het er allemaal wat slordiger bij lag. O ja, stripboeken. Als hij de hele middag thuis was, slingerden er meestal wat strips in het rond.
Om dertien over vijf besloot hij Marit te bellen. Daar had hij eerder aan moeten denken! In zijn mobieltje zocht hij naar haar nummer. Het toestel ging een paar keer over. Hij keek naar zijn horloge. Kwart over vijf. Als er maar niets gebeurd was. Mama kon elk moment thuiskomen.
Hij moest iets bedenken nu; een reden waarom Marit er niet was. Als hij eerst maar eens wist waar ze uithing, dan kon hij schatten hoeveel tijd ze nodig had om thuis te komen. Dan kon hij een geloofwaardige smoes bedenken.
Aan de andere kant van de lijn schakelde Marits voicemail in.

‘Hoi, met Marit,’ hoorde hij haar stem vrolijk zeggen. ‘Ik heb nu effe wat beters te doen dan met jou praten. Laat je nummer maar effe achter. Dan bel ik je wel terug als ik zin heb.’ Hij haalde diep adem en wachtte op de piep. Op zijn horloge tikte de tijd gewoon door.
‘Marit, waar zit je nou?’ riep hij. ‘We hadden afgesproken om vijf uur. Mama komt zo thuis.’
Op dat moment klonk het geluid van een sleutel in het slot. Snel hing Siem op en rende naar de gang. De voordeur zwaaide open, zijn moeder verscheen in de deuropening. Ze droeg haar lange bruine jas. Zodra ze Siem in het oog kreeg, veranderde de uitdrukking op haar gezicht.
‘Wat is er, Siem?’ vroeg ze bezorgd.
‘Niks.’ Klonk het onverschillig genoeg? Siem liep terug de huiskamer in, zakte met kloppend hart op de bank voor de tv, propte een hand chips in zijn mond en dacht koortsachtig na, terwijl hij kauwde. Hij moest doen alsof hij precies wist waar ze zat, zodat mama dacht dat er niks aan de hand was. Waarschijnlijk was Marit gewoon bij een vriendin.
Toen zijn moeder over de drempel stapte, gleed haar blik over de chipszak op tafel en de stripboeken op het kleed.
‘O, nou, jij hebt je wel lekker vermaakt, zo te zien.’ Ze knoopte haar jas los en richtte haar blik op de televisie. Daar liep juist de aftiteling van de film over het beeld.
‘Die kan uit,’ concludeerde ze. ‘Is Marit boven?’ Ze trok haar jas uit en liep naar de gang om hem op te hangen.
‘Neu,’ mompelde Siem. Hij probeerde zijn stem zo rustig mogelijk te laten klinken.
‘Wat zei je, waar is Marit?’ Zijn moeder kwam terug in de kamer.

‘Ik zei nee, ze is, ze is nog even naar Romy.’ Dat zou ook best wel eens echt waar kunnen zijn, dacht Siem. Ja, natuurlijk. Waar zou ze anders moeten zitten, dan bij haar beste vriendin.
‘Oh?’
‘Ja, ik had gezegd, vijf uur terug, maar daar heeft ze zich niet aan gehouden,’ beweerde Siem schouderophalend. Hij zag een afkeurende blik over haar gezicht glijden.
‘Is ze allang weg?’
‘Een uurtje.’
‘Hm,’ zei mama misprijzend. ‘Dan ga ik maar even eten koken. Alles goed gegaan vanmiddag?’
‘Ja hoor, best,’ antwoordde Siem nonchalant.
Ze liep naar de keuken. Zie je wel, niks aan de hand, dacht Siem. Gewoon een beetje bluffen.
Maar om half zes arriveerde Siems vader en hij besloot onmiddellijk de ouders van Romy te bellen, om te vragen of ze Marit naar huis wilden sturen voor het avondeten.
‘Hoezo is Marit niet bij jullie?’ hoorde Siem hem vragen aan de telefoon. Siems hart begon wild te kloppen.
Er verscheen een frons op papa’s gezicht. ‘Maar, mag ik Romy even spreken dan?’ vroeg hij. Hij wachtte.
Siem verschoof nerveus met zijn billen over de bank. Zo meteen mocht hij gaan vertellen waar Marit wel was. Hij had geen flauw idee.
Een zacht stemgeluid klonk nu aan de andere kant van de lijn. Papa luisterde aandachtig.
Siem wist nooit waar zijn zusje uithing. Zij zat nog op de basisschool, hij inmiddels op de middelbare. Hij zag haar overdag dus nooit meer en eerlijk gezegd interesseerde het hem ook niet altijd, wat ze deed. Hij had zijn eigen leven.

En Marit ook.
'Oké, nou, dank je wel, Romy.' Zijn vader hing op met een verbaasd gezicht. Hij streek met zijn hand door zijn haar. Siems moeder kwam naast hem staan. 'Wat was dat?' vroeg ze.
'Marit is helemaal niet bij Romy geweest vanmiddag,' antwoordde hij met een oplettende blik naar Siem.
Siems moeder draaide zich onmiddellijk om naar de bank. 'Hoezo zei jij dan dat ze bij Romy was?'
Siem voelde het bloed naar zijn gezicht trekken. 'Ik...'
'Ja?' moedigde zijn moeder hem aan.
'Dat zei ze,' loog Siem.
'Weet je dat zeker?' vroeg zijn vader met klem.
Siem verbrak het oogcontact. Zijn hoofd voelde plotseling aan alsof het in brand stond.
'Jij zou toch een oogje in het zeil houden vanmiddag, Siem?' vroeg mama zacht.
Hij slikte. De gezichten van zijn ouders hadden er nog nooit zo serieus uitgezien. Mama's priemende blik boorde zich zoekend in de zijne. Siem vermoedde dat ze dwars door hem heen kon kijken. Bij haar had het geen zin om te blijven liegen en Siem wist dat. Maar wat moest hij zeggen? Hij had echt geen idee. Marit kon overal zijn. Hij had niet eens aan haar gevraagd wat ze van plan was te gaan doen vanmiddag.
Hij haalde diep adem en slikte nogmaals. Zijn mond voelde kurkdroog. Hij durfde zijn ouders niet te vertellen dat hij Marit de hele middag niet gezien had en niet eens wist wat ze gedaan had. In zijn keel zat een prop watten, die alle woorden tegenhield. Hij schaamde zich.
Voorzichtig keek hij naar zijn ouders op, bang voor de re-

actie die nu zou komen, maar ze zeiden niets tegen hem. Geen verwijt kwam over hun lippen. Ze waren slechts bezorgd om hun dochter. Ze pakten onmiddellijk de telefoon en begonnen aan de zoektocht naar Marit.

De zoektocht naar Marit

Siems ouders belden alle klasgenoten, vrienden, familie, buren en kennissen. Een aantal mensen had Marit gezien die woensdagmiddag. Buurman Van Uden, bijvoorbeeld, had Marit door de Veldstraat zien lopen om twintig over drie, in de richting van haar school. Hij had gedacht dat ze op het schoolplein ging spelen, zoals veel kinderen deden. Hij had verder geen aandacht aan haar besteed.

Later zat ze met Maaike Verstappen, de juf van groep vijf, in de bus die om half vier vanaf de halte bij de school naar de stad reed. Juf Maaike vroeg waarom Marit in haar eentje met de bus reisde en Marit had geantwoord dat ze met iemand had afgesproken in de stad. Het had zo vanzelfsprekend geklonken, dat juf Maaike haar verder niets gevraagd had.

Om kwart voor vier liep Marit bij het busstation Francis uit haar klas tegen het lijf, toen ze een pakje kauwgom kocht bij de kiosk. Ze hadden alleen 'hoi' tegen elkaar gezegd, vertelde Francis. Niemand had Marit nog gezien na kwart voor vier 's middags.

Rond negen uur 's avonds stuurde zijn moeder Siem naar boven. Marit was nog steeds niet gevonden, maar mama en papa zochten wel verder, beloofde ze, Siem kon toch niets doen om te helpen. Misschien wilde ze hem niet meer zien, nu hij niet goed op zijn zusje gepast had, dacht Siem verdrietig. Hij voelde zich verantwoordelijk voor de situatie. Uit schuldgevoel gehoorzaamde hij zonder protest, maar hij geloofde niet dat hij na zo'n dag nog ooit kon slapen.

Op zijn kamer zakte Siem op het voeteneind neer. Een hol gevoel had de plaats ingenomen van zijn buik. Zijn hoofd tolde. Waarom had hij niet aan Marit gevraagd wat ze die middag voor plannen had? Als hij alleen maar wist met wie zij had zitten sms-en op het moment dat hij weggegaan was.
Beneden hoorde hij de telefoon overgaan. Siem sprong onmiddellijk op en liep met gespitste oren naar de deur. Het toestel rinkelde maar één keer voordat er werd opgenomen. Door een kier luisterde hij of er misschien nieuws kwam over Marit.
Beneden klonk zijn moeders stem.
'Siem?' riep ze.
Siem trok zijn kamerdeur verder open en liep de overloop op.
'Siem!' Haar stem klonk scherp.
'Ja?' vroeg Siem. Hij rende de trap af.
In de gang stond zijn moeder met de telefoon in haar hand. Een boze uitdrukking vertekende haar gezicht.
'Zit jij mij op je kamer te bellen met je mobieltje?' vroeg ze woedend. 'Denk je dat dat grappig is?' Haar hoofd liep rood aan.
'Nee?' zei Siem verbaasd.
'Zit niet te liegen, Siem. Ik had jou toch net aan de telefoon?'
'Hè?' vroeg Siem.
'Ik kan daar niet om lachen, Siem. We zijn Marit kwijt. Het is geen tijd om grapjes uit te halen!'
Siem voelde in zijn broekzak naar zijn mobiele telefoon.
'Ik heb hem de hele avond nog niet gebruikt.'
'Ik hoorde je stem, Siem,' beweerde ze. 'Ik ben toch niet gek?!'

‘Maar ik belde echt niet!’ zei Siem. ‘Dat was ik niet.’
Zijn moeder zuchtte. ‘Ga maar weer naar je kamer. En laat ons gewoon even met rust vanavond.’
Het moest een vergissing zijn. Misschien iemand die belde, wiens stem op die van Siem leek, of iemand die zich voordeed als Siem, al kon hij zich niet voorstellen wie zoiets zou doen. Maar hoeveel verklaringen Siem ook probeerde te verzinnen, zijn moeder geloofde hem niet. Ze was ervan overtuigd dat hij een misselijke grap had uitgehaald. Ze was vreselijk boos en raakte nog meer overstuur toen hij erop doorging. ‘Houd alsjeblieft op nu, Siem!’ reageerde ze. ‘Ik begrijp niet waarom je zo liegt tegen me. Je nummer staat in mijn schermpje. Ik ben niet achterlijk!’
‘Maar… dat kan niet. Ik heb niet ge…’
Ze stuurde hem onherroepelijk terug naar boven.
Hij droop af. Hij kon vandaag helemaal niets meer goed doen bij zijn moeder, besefte hij. Het had geen zin om haar nog te proberen te overtuigen van zijn gelijk. Ze luisterde niet meer. Maar de waarheid was, dat Siem van niets wist. En eenmaal in bed lag hij nog uren te piekeren over hoe het toch mogelijk was dat zijn moeder dacht dat hij haar gebeld had, terwijl hij dat echt niet gedaan had.

donderdag

Onrust

In de verte klonk gebonk, alsof er ergens iets hards op de grond viel. Siem schrok wakker van de klap. Hij zat direct recht overeind in zijn bed. Waardoor was hij wakker geworden? Hij drukte op het lichtje van zijn wekker om te zien hoe laat het was. Kwart over vijf. De laatste keer dat hij had gekeken was het tien over vier, blijkbaar was hij toch eindelijk ingedut.

Hij knipte het lampje naast zijn bed aan en luisterde ingespannen. Voetstappen. Zijn hart begon sneller te kloppen. Zouden er inbrekers in huis zijn? Of waren zijn ouders er al weer uit? Siem twijfelde. Blijven liggen of toch maar even gaan kijken wat er aan de hand was?

Hij zwaaide zijn benen over de rand van zijn bed en stond op. De lucht voelde koud aan zijn blote benen. Hij sliep alleen in een T-shirt met een onderbroek. Pyjama's droeg hij niet meer. Hij vond zichzelf niet cool in zo'n slaapoutfit.

Zachtjes sloop hij naar de deur, drukte langzaam de klink naar beneden en trok hem open. Door een kier tuurde hij naar de donkere overloop. Hij luisterde ingespannen naar de geluiden in huis.

De stilte klonk suizend, alsof er ergens diep in de verwarmingsbuizen nog water stroomde. In de verte floot een vroege vogel. Buiten op straat werd een auto gestart. Siem draaide zijn hoofd in de richting van het geluid. Koplampen verlichtten een kort moment zijn kamer, dwars door de oranje gordijnen heen. Daarna reed de wagen weg en keerde de stilte terug.

Wie stapte er zo vroeg in de auto? Was het een van de